

[Indenrigsministeren]

for amternes område er et anliggende, som vedrører amterne og de ansatte i amterne; vi har fra indenrigsministeriets side ikke muligheder for at gå ind i den side af sagen. Derfor mangler vi det formelle fundament for at være positive over for det initiativ, som hr. Poulsgaard har rejst gennem sit spørgsmål.

Poulsgaard (FP):

Hvis man skulle være venlig, skulle man sige tak, men hvad skulle man takke for, havde jeg nær spurgt. Det var jo det svar, jeg havde frygtet, og derfor påpegede jeg de områder, hvor indenrigsministeriet ikke havde været bange for at gribe ind før. Det er rigtigt, at det er Fyns amtsråd, der er startet, men det gælder også sygehuse, skoler og institutioner; der er en lang, lang række steder, hvor man kan købe mad til langt under fremstillingsprisen.

Men der må da i det mindste være ét sted, hvor ministeren kan øve indflydelse, og det er i hans eget indenrigsministerium. Da jeg sidst var i indenrigsministeriet – jeg har været der et par gange, men det er ved at være halvlænge siden – kunne jeg trække kaffe og te derovre, uden at jeg skulle give så meget som en krone for det, og enhver kunne gå lige ind fra gaden. Det kan ikke være sådan, at man bare kan stå her og sige, at man ikke kan gøre noget ved det. Disse lønforhandlinger, som jeg opfordrede indenrigsministeren til at drøfte bl.a. med sin kollega finansministeren, er jo centrale lønforhandlinger; sådan en billig madpris må være en del af lønnen, kan man sige.

Jeg fatter det ikke, og når vi er færdige med spørgsmålet her, kan jeg måske tage en snak med indenrigsministeren for at se, om vi kan finde frem til at rette en henvendelse el. lign. Jeg synes simpelt hen ikke, vi kan være bekendt at lægge moms og andre ting på fødevarer for almindelige mennesker, der skal slide og slæbe, medens de, der sidder på de gode stillinger, bare kan gå ind og spise næsten gratis. Det kan ikke være rigtigt.

H. C. Hansen (FP):

Jeg vil stille ministeren det tillægsspørgsmål, om ministeren vil følge hr. Poulsgaards opfordring, hvad angår statsinstitutionerne.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg tror, jeg bevæger mig uden for mit ressortområde ved at gå ind på statsinstitutionernes kantinepriser; men jeg vil da veksle et ord med finansministeren om det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *indenrigsministeren* af:

Hagen Hagensen (KF):

»Vil ministeren pålægge kommunalbestyrelsesmedlemmer tvangsbøder, hvis de efter den nu fastsatte frist fastholder ikke at ville udlevere CPR-numre til Danmarks Statistik, inden der foreligger retsafgørelse?«

(Spm. nr. 45).

Skriftlig begrundelse.

Det er fortsat uklart, om der i lovgivningen er hjemmel til at forlange udlevering af CPR-numre fra kommunerne til Danmarks Statistik.

Derfor er retsafgørelsen nødvendig. Det virker nærmest grotesk, hvis der kan anvendes tvangsbøder over for et flertal i en kommunalbestyrelse om et principielt vigtigt spørgsmål, om hvilket der hersker lovgivningsmæssig tvivl.

Det kan ske, at 13 af 25 kommunalbestyrelsesmedlemmer i en kommune nægter udlevering af CPR-numre og dermed bestemmer, at personnumrene ikke kan udleveres, mens 12 af 25 medlemmer i en anden kommunalbestyrelse vil nægte udleveringen, men blot ikke opnår flertal. Skal de 13 straffes, mens de 12 går fri?

Mener ministeren ikke, at de demokratiske principper i det kommunale selvstyre kan lide skade herved?

Indenrigsministeren (Enggaard):

Denne sag om udlevering af sociale klienters CPR-numre til Danmarks Statistik til brug ved udarbejdelsen af bistandslovsstatistikken har jo en lang forhistorie. Det er nu halvandet år siden, at Danmarks Statistik bad om oplysningerne og senest den 1. marts i år. Der har således været rig lejlighed for de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der er i tvivl om udleveringspligten, til at få prøvet spørgsmålet ved domstolene. Hverken økonomiministeren, justitsministeren eller jeg er i tvivl om, at der er lovhjemmel til at forlan-